

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 7 - **LEDEN** 2015 – ČÍSLO **01**

Nenápadná Bohorodička

Už od nazaretského početí byla v ústraní. I první mariánské dogma, čili pravda víry, že je Boží Matkou, byla definována na koncilu v tureckém Efezu v roce 431 jenom vzhledem k božství Syna. Novoroční slavnost jejího ojedinělého mateřství pravidel-

ně zůstává ve stínu výměny kalendářů.

Ale to je vlastně úděl či úkol dobrých matek. „Udělejte, co vám řekne“ (Jn 2,5). Slavný výrok z galilejské svatby tak nejenom odhaluje poryvy každé milující matky, ale ukazuje i na směr, který je spásanosným doporučením Marie, Boží Matky.

P. Martin Lanži

Dovolujeme si Vás pozvat a požádat o spoluúčast na významné, každoročně pořádané charitativní akci, která probíhá na celém území České republiky a to již po patnácté.

U nás v Broumově proběhne v sobotu 10. 1. 2015.

Tímto bychom Vás všechny, kteří můžete, chtěli poprosit o účast. Ať už jde o koledníky, dospělý doprovod, nebo krmiče hladových koledníků.

Čím více skupinek se nastřádá, tím více míst budeme schopni pokrýt. Nejde pouze o část Broumova, ale i o přilehlé obce.

Každý, kdo by se chtěl jakkoli zapojit, vést skupinku dětí, být koledníkem, nebo něco uvařit, ať se na nás směle obrátí - nejlépe do konce letošního roku. Těšíme se na nové i staré tváře a samozřejmě i na ty, kteří nám otevrou dveře.

Výtěžek sbírky je určen především na pomoc nemocným, osobám s handicapem, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším sociálně potřebným lidem v regionech, kde Tříkrálová sbírka probíhá. Část této sbírky je určena také na charitní díla v České republice a v zahraničí.

Děkujeme Vám všem,
kteří se prostřednictvím
této akce podílíte
na pomoci lidem v nouzi.

www.trikralovasbirka.cz

**Pokud máte zájem pomoci lidem v nouzi
a zapojit se s námi do organizace sbírky, kontaktujte nás:**

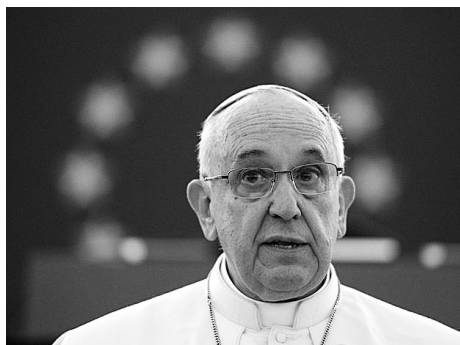
**Tel.: 775 288 718, E-mail: ilona.patrna@seznam.cz
popřípadě v zahradnictví u hřbitova v Broumově**

Lumen fidei XVII.

(Encyklika papeže Františka o víře)

Jednota a celistvost víry

47. Jednota církve v čase a prostoru se pojí s jednotou víry: „Je jen jedno tělo, jen jeden Duch... jedna víra“ (Ef 4,4-5). Dnes se může jevit realizovatelnou jednota lidí, majících nějakou společnou snahu, kteří se mají rádi, sdílejí stejný úděl a společný cíl. Ale ukazuje se jako velmi obtížné koncipovat jednotu v těžce pravdě. Zdá se nám, že jednota tohoto druhu odporuje svobodě myšlení a autonomii subjektu. Zkušenost lásky nám však naopak říká, že právě v lásce je možné mít společnou vizi, naučit se v ní vidět realitu očima druhého, a že to náš pohled neochuzuje, nýbrž obohacuje. Pravá láska podle míry božské lásky vyžaduje pravdu a ve společném pohledu pravdy, kterou je Ježíš Kristus, stává se pevnou a hlubokou. Ta je také radostí víry, jednotou vidění v jediném těle a v jediném duchu. V tomto smyslu svatý Lev Veliký mohl tvrdit: „Pokud víra není jedna, není vírou“.

Co je tajemstvím této jednoty? Víra je „jedna“ v první řadě kvůli jednotě poznávaného a vyznávaného Boha. Všechny články víry se vztahují k Němu, jsou cestami k poznání Jeho bytí a Jeho jednání, a proto mají jednotu vyšší než jakákoli jiná jednota, kterou můžeme vybudovat svým myšlením, mají jednotu, která nás obohacuje, protože se nám uděluje a činí nás „jedním“.

Víra je jedna také proto, že se obrací k jedinému Pánu, k Ježíšovu životu, k jeho konkrétní historii, kterou s námi sdílí. Svatý Irenej z Lyonu to objasnil v protikladu k heretickým gnostikům. Ti tvrdili, že existují dva typy víry. Jedna neotesaná víra prostých, nedokonalá, která se držela na úrovni Kristova těla a rozjímání jeho tajemství. A druhá, hlubší a dokonalá víra, vyhrazená malému kruhu zasvěcených, která se rozumem pozvedala nad Ježíšovo tělo vstříc tajemstvím neznámého božství. Tváří v tvář tomuto nároku, který má nadále svoji přitažlivost i své stoupence také v naší době, zdůrazňuje svatý Irenej, že víra je jedna jediná, protože prochází vždycky jediným konkrétním bodem Vtělení, aniž by někdy přesahovala

tělo a historii Krista, poněvadž v nich se chtěl Bůh plně zjevit. A proto není rozdíl ve víře mezi „tím, kdo o ní umí říci velmi mnoho“ a „tím, kdo dokáže říci jen málo“, mezi tím, kdo je více a kdo méně schopný. První nemůže víře nic přidat a druhý jí nic neubere. Víra je jedna, protože ji sdílí celá církev, která je jedno tělo a jeden Duch. Ve společenství jediného podmětu, kterým je církev, se nám dostává společného pohledu. Vyznáním této víry stavíme se na tutéž skálu, jsme přetváření týmž Duchem lásky, záříme jediným světlem a sdílíme jediný pohled, který proniká realitu.

48. Vzhledem k tomu, že víra je jedna, musí být vyznávána v celé svojí ryzosti a celistvosti. Právě proto, že všechny články víry se pojí v jednotu, bylo by popření jediného z nich, byť by se zdálo nedůležitým, zničením celku. Každá doba může najít body víry snadněji nebo hůře přijatelné. Proto je důležité bdít, aby se předával celý poklad víry (srov. 1 Tim 6,20) a kladl se náležitý důraz na všechny aspekty vyznání víry. Jelikož je jednota víry jednotou církve, bylo by odejmutí něčeho víře odnětím něčeho pravdě společenství. Otcové popsali víru jako tělo, tělo pravdy s různými údý v analogii s Kristovým tělem a jeho prodloužením v čase. Celistvost víry byla spojována také s obrazem panenské církve a její věrnosti snubní lásce ke Kristu: poškodit víru znamená poškodit společenství s Pánem. Jednota víry je tedy jednotou živého organismu, jak správně zdůraznil bl. John Henry Newman, když mezi charakteristické známky rozpoznávání věroučné kontinuity v čase řadí její moc přijmout do sebe všechno, co se nachází v různých prostředích, kde se vyskytuje, v různých kulturách, které potkává, přičemž všechno očišťuje a přivádí k lepšímu vyjádření. Víra se tak jeví jako všeobecná, katolická, protože její světlo roste, aby osvěcovalo celý kosmos a celé dějiny.

49. Jako službu jednotě víry a jejímu celistvému předávání udělal Pán církvi dar apoštolské posloupnosti. Skrze ni je zaručena kontinuita paměti církve a je možné s jistotou čerpat z ryzího zdroje víry. Záruka spojení se zdrojem je tedy dána živým lidem a odpovídá živé víře, kterou církev předává. Stojí na věrnosti svědků, kteří jsou pro tento úkol vybráni Pánem. Proto magisterium vždycky promlouvá z poslušnosti původnímu Slovu, na kterém se zakládá víra a je důvěryhodná, protože důvěřuje Slovu, kterému naslouchá, střeží jej a předkládá. V promluvě na rozloučenou se staršími z Efesu a Milétu zachycenou svatým Lukášem ve Skutcích apoštolů svatý Pavel osvědčuje, že splnil poslání, které mu světil Pán, totiž zvěstovat „všechno, co rozhodl Bůh“ (Sk 20,27). Díky magisteriu církve se lze dobrat celé této vůli včetně radosti, že je možné ji zcela splnit.

Rok 2015 ve farních akcích

10. ledna
Tříkrálová sbírka

11. ledna
Tříkrálový průvod

14. února
Farní ples v Martínkovicích

3. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích

22. dubna
Požehnaní rekonstrukci kláštera
(kard. Duka)

9. května
Pout' do Vamberžic

17. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost

22. května
Ekumenická bohoslužba v kostele DSv.

23. května
Svatost smíření před 1. sv. přijímáním

24. května
1. svatě přijímání

24. května
Hvězda – májová pobožnost

29. května
Noc kostelů

30. května
Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích

31. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost
(cykloput)

20. června
Farní den (Křinice, statek u Teinerů)

28. června – 4. července
Summer Job

26. července
Jakubsko-anenský víkend

1. srpna
Křinická pout'

????
Farní tábor

3. října
Farní výlet

7. listopadu
Svatomartinské odpoledne
(Martínkovice)

8. listopadu
Pietní akt (Martínkovice)

PROMLUVA PAPEŽE FRANTIŠKA

v Evropském parlamentu,
Štrasburk, 25. 11. 2014

Děkuji vám za pozvání k promluvě na půdě této životně důležité instituce Evropské unie, a také za nabídnutou příležitost obrátit se vašim prostřednictvím k více než 250-ti milionům občanů osmadvaceti členských zemí.

Moje návštěva se uskutečňuje více než čtvrt století po té, kterou zde vykonal Jan Pavel II. Během těchto dnů se v Evropě i ve světě mnoho změnilo. Kromě rozšířené Evropské unie existuje také složitější svět, který se mohutně rozvíjí. Svět, který se stále více vzájemně propojuje, a proto je stále méně „eurocentrický“. Zdá se, že vedle širší a vlivnější Unie vyvstává obraz poněkud stárnoucí a stísněné Evropy, v níž roste pocit, že v důsledku odstupu, nedůvěry a někdy i podezření, s nimiž se na ni hledí, ztrácí svoje vůdčí postavení. Svoji dnešní promluvou k vám bych z titulu svého pastýřského poslání rád adresoval všem evropským občanům poselství naděje a povzbuzení.

Poselství naděje založené na důvěře, že obtíže se mohou stát mocnými pobídkami k jednotě, aby byly překonány všechny obavy, které Evropa zakouší spolu s celým světem. Naděje v Pána, který proměňuje zlo v dobro a smrt v život.

Povzbuzení vrátit se k pevnému přesvědčení otců zakladatelů Evropské unie, kteří toužili po budoucnosti založené na schopnosti pracovat společně na překonání rozdělení a usnadnit mír a společenství mezi všemi národy tohoto kontinentu. Jádrem ambiciózního politického projektu byla důvěra v člověka nejen jakožto občana, nejen jakožto ekonomického subjektu, nýbrž v člověka jakožto osoby obdařené transcendentní důstojností.

Záleží mi především na zdůraznění těsné spojitosti, která je mezi těmito dvěma slovy: „důstojnost“ a „transcendentní“.

„Důstojnost“ je klíčové slovo, které charakterizovalo obnovu nastupující po druhé světové válce. Naše nedávné dějiny se vyznačují nepochybně ústřední snahou prosadit lidskou důstojnost proti všemu rozmanitému násilí a diskriminacím, které během staletí nechyběly ani v Evropě. Vnímavost k důležitosti lidských práv se rodí jako výsledek dlouhé cesty vykonané za mnohých utrpení a obětí, které přispěly k vytvoření vědomí

drahocennosti, jedinečnosti a neopakovatelnosti každého jednotlivého člověka. Toto kulturní vědomí nachází svůj základ nejenom v historických událostech, ale především v evropském myšlení, jež je bohatým setkáním četných pramenů pocházejících „z Řecka a Říma, z keltských, germánských a slovanských základů a z křesťanství, které je hluboce přetvořilo“, (Jan Pavel II., *Promluva k parlamentnímu shromáždění Rady Evropy, 8. října 1988*) čímž dalo vlastní význam pojmu „osoba“.

Vskutku, jaká existuje důstojnost, chybí-li možnost svobodně vyjádřit svoje myšlení nebo vyznávat bez donucování svoji náboženskou víru? Jaká důstojnost je možná bez jasného právního rámce, který omezí vládu síly a nechá převážít právo nad tyranii moci? Jakou důstojnost může mít člověk, který nemá co jíst, chybí mu životní minimum nebo ještě hůře práce, která mu propůjčuje pomazání důstojnosti?

Prosazovat důstojnost člověka znamená uznávat, že má nezczitelná práva, kterých nemůže být zbaven z něčí libovůle a tím méně kvůli ekonomickým zájmům. Je proto třeba dávat si pozor, abychom neupadli do nedorozumění, které může vzniknout z nepochopení koncepce lidských práv a jejich paradoxním zneužíváním. Jestliže totiž právo každého není harmonicky uspořádáno k širšímu dobru, považuje se nakonec za neomezené a stává se zdrojem konfliktů a násilí.

Mluvit o transcendentní důstojnosti člověka tedy znamená dovolávat se jeho přirozenosti, jeho vrozené schopnosti odlišovat dobro od zla, dovolávat se onoho „kompasu“, který je vepsán do našich srdcí a je Bohem vtištěn do stvořeného veškerenstva; znamená především vidět v člověku nikoli absolutno, nýbrž vztahovou bytost. Jedna z chorob, kterou dnes v Evropě vidím jako nejvíce rozšířenou, je samota. Ta je vlastní tomu, kdo je zbaven svazků. Je zřejmá obzvláště u starých lidí ponechaných jejich údělu, ale i u mladých, kteří postrádají opěrné body a příležitosti pro budoucnost; je zřejmá u mnoha chudých, kteří obývají naše města, je vidět v udivených očích migrantů, kteří sem přicházejí hledat lepší budoucnost.

Tato samota byla dále vyostřena ekonomickou krizí, jejíž následky dosud trvají a ze sociálního hlediska mají dramatický dopad. Lze také konstatovat, že v posledních letech spolu s procesem rozšiřování Evropské unie vzrostla nedůvěra občanů v instituce, jež jsou považovány za odlehle a zabývají se ustavováním regulí vnímaných jako odtažitě, ba přímo škodlivé pro sensibilitu jednotlivých národů. Z mnoha stran je patrný všeobecný dojem únavy a stárnutí babičky Evropy, která už nemá plodnost a vitalitu. Zdá

se, že přitažlivost velkých ideálů, které Evropu inspirovaly, ustoupila před byrokratickým technicismem jejich institucí.

K tomu se druzí některé poněkud egoistické životní styly charakterizované již neudržitelným blahobytem často lhostejným vůči okolnímu světu, zejména k těm nejhudším lidem. S politováním lze konstatovat, že ve středu politické debaty převažují technické a ekonomické otázky na úkor autentické antropologické orientace. Lidská bytost riskuje, že bude redukována na pouhé soukolí nějakého mechanismu, který s ní zachází jako s nějakým užitečným spotřebním statkem, takže – jak bohužel často vidíme – jakmile její život v tomto mechanismu už neplní funkci, je bez přílišných zábran skartován jako v případě nemocných v terminálním stádiu, opuštěných a nezaopatřených starých lidí nebo dětí zabitých před narozením.

Toto obrovské nedorozumění nastává, „když převládá absolutizace techniky“ a dochází k „záměně účelu za prostředky“ (*Caritas in veritate, 71*). Nevyhnutelným výsledkem je „skartační kultura“ a „vyhrocený konzumismus“. Potvrdit důstojnost člověka naopak znamená uznat drahocennost lidského života, který je nám darován bezplatně a nemůže být proto předmětem výměny nebo prodeje.

Jak tedy obnovit naději v budoucnost, aby mladé generace znovu našly důvěru ve velký ideál jednotné a mírumilovné, tvořivé a podnikavé Evropy, která respektuje práva a uvědomuje si vlastní povinnosti?

K odpovědi na tuto otázku mi dovoluji použít jeden obraz. Jedna z nejslavnějších Raffaellových fresek, které se nacházejí ve Vatikánu, znázorňuje takzvanou Athénskou školu. V jejím středu jsou Platón a Aristoteles. První ukazuje prstem k nebi, ke světu idejí, a mohli bychom říci k nebi, druhý ukazuje rukou dopředu na toho, kdo se dívá, k zemi, ke konkrétní realitě. Zdá se mi, že tento obraz dobře popisuje Evropu a její dějiny, tvořené neustálým setkáváním nebe a země, kde nebe je otevřenost vůči transcendentnímu - Bohu, čímž se evropský člověk vždycky vyznačoval a země představuje jeho praktickou a konkrétní kapacitu čelit různým situacím a problémům.

Právě počínaje nezbytností otevřít se transcendentnímu chci stvrdit ústřední postavení člověka, který je jinak vydán na pospas chvilkovým módám a mocnostem. V tomto smyslu považují za zásadní nejenom odkaz, kterým křesťanství v minulosti sociálně a kulturně formovalo tento kontinent, ale především přínos, který chce dávat jeho dnešku i v budoucnosti. Takovýto přínos není hrozbou pro laicitu států a pro nezávislost unijních institucí nýbrž obohacením.

Jsem přesvědčen, že Evropa, která je s to docenit poklad svých vlastních náboženských kořenů a dovede se chopit tohoto bohatství a potenciálu, tak bude snáze imunní proti mnoha extrémismům, které se šíří v dnešním světě také vinou myšlenkového vyprázdnění, jehož jsme svědky na takzvaném Západě. „Nikoli oslavování Boha, ale právě Jeho zapomnění plodí násilí“ (*Benedikt XVI., Promluva k diplomatickému sboru, 7. ledna 2013*).

Nemůžeme zde nevzpomenout na početné nespravedlnosti a pronásledování, jimiž jsou denně v různých částech světa postihovány náboženské menšiny zejména křesťanské. Komunita i jednotlivé osoby jsou předmětem barbarického násilí, jsou vyháněny ze svých domovů a své vlasti, prodávány do otroctví, zabíjeny, jsou jim stínány hlavy, jsou křížovány a zaživa upalovány za hanebného mlčení a spoluviny mnohých.

Mottem Evropské unie je Jednota v různosti, avšak jednota není politická, ekonomická, kulturní či ideová uniformita. Každý autentický celek ve skutečnosti prožívá bohatost různosti, z níž se skládá - jako rodina, která je tím jednotnější, čím více každý z jejích členů může být beze strachu až do hloubi sebou samým. V tomto smyslu považují Evropu za rodinu národů, které mohou vnímat unijní instituce jako blízké, pokud dovedou spojovat ideál kýžené jednoty s růzností, jež je každému vlastní, cenit si jednotlivých tradic, uvědomovat si svoji historii a svoje kořeny a osvobozovat se od mnohých manipulací a fobií. Klást člověka do středu znamená především nechat jej, aby svobodně ukázal svoji tvář a svoji kreativitu na úrovni jednotlivce i národa.

Výzvou nynějšího historického okamžiku je udržovat naživu realitu demokracií, předcházet tomu, aby jejich reálná síla, politický výraz národů byl odstraněn na nátlak nadnárodních, nikoli univerzálních zájmů, které demokracii oslabují a přeměňují na uniformní systémy sloužící neznámým impériím. Toto je výzva, před kterou vás dnes dějiny staví.

Dát Evropě naději neznamena jenom uznání ústředního postavení člověka, ale zahrnuje také příznivý postoj vůči jeho talentům. Jde tedy o investování do něho a do prostředí, ve kterém se jeho talenty formují a přinášejí plody. První oblastí je určitě výchova, počínaje rodinou, základní buňkou a drahocenným prvkem každé společnosti. Jednotná, plodná a nerozlučná rodina v sobě nese zásadní prvky, jež dávají budoucnosti naději. Bez této kompaktnosti se staví na písku, což má velmi závažné sociální konsekvence. Zdůraznění důležitosti rodiny na druhé straně nejenom pomáhá dávat vyhlídky a naději novým generacím, ale také mnoha starým lidem nuceným žít nezřídka v podmínkách samoty a opuš-

těnosti, protože teplo rodinného krbu už není s to je provázet a podporovat.

Kromě rodiny tu jsou výchovně-vzdělávací instituce: školy a univerzity. Výchova se nemůže omezovat na poskytování nějaké sumy technických poznatků, nýbrž musí favorizovat složitější proces růstu lidské osoby v její celistvosti. Mladí lidé dneška požadují, aby se jim dostalo adekvátní a úplné formace a mohli tak hledět do budoucna spíše s nadějí než rozčarovane. Velký je také kreativní potenciál Evropy v různých oblastech vědeckého bádání, z nichž některé dosud nebyly prozkoumány. Stačí pomyslet například na alternativní energetické zdroje, jejichž rozvoj by byl velmi prospěšný ochraně životního prostředí.

Evropa byla vždycky v první linii chvályhodného nasazení pro ekologii. Tato naše Země vskutku potřebuje ustavičnou péči a pozornost a každý má svoji osobní odpovědnost v péči o stvoření, drahocenný dar, který Bůh vložil lidem do rukou. Na jedné straně to znamená, že příroda je nám k dispozici, můžeme se z ní těšit a dobře ji užívat, na druhé straně to však znamená, že nejsme jejími pány. Jsme opatrovníci, nikoli páni. Máme ji proto mít rádi a respektovat ji, ale místo toho „naopak nechráníme stvoření, nerespektujeme a nepovažujeme jej za nezištný dar, o který se máme starat“ (*Generální audience, 5. června 2013*). Respektovat životní prostředí však znamená neomezovat se jenom na zabraňování jeho znečišťování, ale také jej správně užívat. Mám na mysli zejména zemědělský sektor, který je určen k tomu, aby byl člověku oporou a skýtal mu obživu. Nelze tolerovat, že miliony lidí ve světě umírají hladu, zatímco tuny potravin jsou denně vyhazovány z našich stolů. Respektování přírody nám dále připomíná, že sám člověk je její zásadní součástí. Kromě ekologie životního prostředí je proto zapotřebí také ekologie člověka spočívající v respektu k němu, na což jsem chtěl dnes poukázat v této promluvě k vám.

Druhá oblast, ve které kvetou talenty člověka, je práce. Je čas věnovat se politice zaměstnanosti, ale především je třeba vrátit důstojnost práci a zaručit také vhodné podmínky k jejímu vykonávání. Zahrnuje to v sobě na jedné straně objev nových způsobů spojení flexibility trhu a potřeby stability a jistoty pracovních perspektiv nezbytných k lidskému rozvoji pracujících; na druhé straně to znamená upřednostnit vhodný společenský kontext, který by nebyl zacílen na vykořisťování lidí, nýbrž zaručoval by prostřednictvím práce možnost založit rodinu a vychovávat děti.

Stejně nezbytné je společně se vyrovnat s otázkou migrace. Nelze tolerovat, že se ze Středozemního moře stává velký hřbitov! Na bářkách, které denně přistávají u evropských břehů,

jsou muži a ženy, kteří potřebují přijetí a pomoc. Absence vzájemné pomoci uvnitř Evropské unie hrozí, že budou iniciována jednostranná řešení tohoto problému a bude favorizována otrocká práce a ustavičné sociální napětí. Evropa bude s to čelit problematice spojené s imigrací, pokud bude umět nabízet jasnou kulturní identitu a přijímat vhodná zákonná opatření, která budou současně chránit práva evropských občanů a zaručovat přijetí imigrantů; pokud bude umět přijmout korektní, odvážnou a konkrétní politiku, která pomůže zemím jejich původu v sociálně-politickém rozvoji a k překonání interních konfliktů, jež jsou hlavní příčinou tohoto fenoménu, a nikoli politiku zájmů, jimiž jsou tyto konflikty zvětšovány a živeny. Je nezbytné vypořádat se s příčinami a nejenom s účinky.

Vědomí vlastní identity je nezbytné také při cíleně vedeném dialogu se státy, které žádají o vstup a v budoucnu se chtějí stát součástí Unie. Myslím zejména na státy z oblasti Balkánu, pro které by členství v Unii mohlo být odpovědí na ideál míru v regionu, který v minulosti zakoušel konflikty. Vědomí vlastní identity je dále nezbytné ve vztazích se sousedními zeměmi, zejména těmi středomořskými, z nichž mnohé trpí vnitřními konflikty a tlakem náboženského fundamentalismu a mezinárodního terorismu.

Jeden anonymní autor ze 2. století napsal: „Křesťané reprezentují ve světě to, čím je duše v těle“ (*srov. List Diognetovi, 6*). Úkolem duše je být oporou tělu, být jeho vědomím a dějinnou pamětí. A Evropu pojí s křesťanstvím dvoutisícileté dějiny. Dějiny, které nebyly bez konfliktů, omylů a také hříchů, ale vždycky byly živeny touhou budovat skrze dobro. Vidíme to na kráse našich měst a ještě více na kráse rozmanitých děl charity a běžných staveb, jež jsou rozesety na tomto kontinentu. Tyto dějiny je z velké části třeba ještě napsat. Jsou naší přítomností a také budoucností. Jsou naší identitou. A Evropa má velice zapotřebí objevit svoji tvář, aby rostla podle ducha svých otců zakladatelů v pokoji a svornosti, poněvadž sama dosud není bez konfliktů.

Draží europoslanci, nadešla hodina pro společnou stavbu Evropy obíhající nikoli kolem ekonomie, nýbrž kolem posvátnosti člověka a nezcižitelných hodnot; Evropy, která odvážně objímá svoji minulost a hledí s důvěrou ke své budoucnosti, aby žila plně a s nadějí svoji přítomnost. Nadešla chvíle opustit ideu ustrašené, do sebe shrbené Evropy a probudit Evropu, která bude protagonistkou, nositelkou věd, umění, hudby, lidských hodnot a také víry. Evropu, která si hledí člověka, brání jej a chrání; Evropu, která kráčí po bezpečné a zdravé zemi a je cennou oporou pro celé lidstvo. Děkuji.

www.chritnet.cz /25. 11. 204,
přeložil Milan Glaser (kráceno)

KOMPENDIUM KATECHISMU SEDM SVÁTOSTÍ CÍRKVE

Jiné liturgické slavnosti

351. Co to jsou svátostiny?

Jsou to posvátná znamení ustanovená církví, jimiž bývají posvěcovány různé životní okolnosti. Zahrnují modlitbu vždy doprovázenou znamením kříže a jinými znameními. Mezi svátostinami zaujímají důležité místo požehnání, která jsou chválou Boha a modlitbou za obdržení jeho darů, posvěcení osob a zasvěcení věcí Božímu kultu.

352. Co to je exorcismus?

Mluví se o exorcismu, když církev svou autoritou žádá ve jménu Ježíše, aby nějaká osoba nebo předmět byl chráněn proti vlivu zlého ducha a byl vyňat z jeho nadvlády. Provádí se řádnou formou při křestním obřadu. Slavný exorcismus, zvaný velký může vykonat pouze kněz, kterého biskup pověřil.

Křesťanské pohřební obřady

354. Jaký vztah existuje mezi svátostmi a smrtí křesťana?

Křesťan, který umírá v Kristu, dospívá na konci své pozemské existence k dovršení nového života, který začal křtem, byl posílen pomazáním Ducha svatého a živěn eucharistií, předjímáním nebeské hostiny. Smysl smrti křesťana se ukazuje ve světle smrti a vzkříšení Krista, naší jediné naděje; křesťan, který umírá v Ježíši Kristu jde „přebývat u Pána“ (2 Kor 5,8).

355. Co vyjadřují pohřební obřady?

Pohřební obřady, i když se konají v rozmanitých ritech odpovídajících situaci a tradicím jednotlivých krajín, vyjadřují velikonoční charakter křesťanské smrti v naději na vzkříšení a smysl společenství se zesnulým zvláště prostřednictvím modlitby za očistění jeho duše.

356. Které jsou hlavní části pohřebních obřadů?

Pohřební obřady mají obvykle čtyři hlavní části: přijetí zesnulého ze strany společenství slovy útěchy a naděje, bohoslužba slova, eucharistická oběť a rozloučení, v němž je duše zesnulého svěřována Bohu, prameni věčného života, zatímco jeho tělo je pohřbíváno v očekávání vzkříšení.

SV. JENOVÉFA

panna, 3. ledna

V 15-ti letech složila slib panenství a žila v kajincosti v Paříži u své kmotřenky.

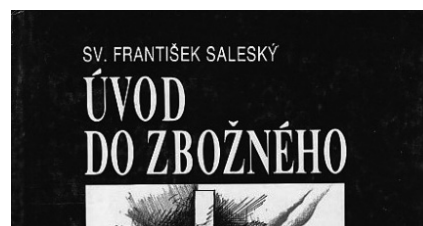
Od 15-ti do 50-ti let jedla pouze 2x týdně a to ječný chléb s medem. Noc ze soboty na neděli vždy probděla na modlitbách. Onemocněla a mívala vidění, pro které kolem ní vznikalo plno pomluv. Těch ji zbavil, při návštěvě Paříže, sv. biskup German. Jenovéfa se uzdravila, získala vážnost a slovem i příkladem šířila zbožnost a lásku ke Kristu. Když s velkým vojskem surový král Hunů Attila zamířil na Paříž, Jenovéfa vyšla ze své samoty, svolala ženy a na její výzvu se společně modlily, postily a činily pokání. Mužům domluvila, aby zůstali ve městě, a díky ní byli obyvatelé Paříže zachráněni.

Za obléhání Paříže Chlodvikem I. zachránila město podruhé, tentokrát od hladu, když se po Seině vrátila s 11-ti loděmi obilí, které na své záchranné výpravě vyžebrała. Mnoha vězňům vyprosila svobodu a skutky milosrdenství konala i mimo Paříž. Je o ní psáno, že uzdravovala nemocné, chudých se ujímala proti utiskovatelům, zabráňovala násilí a stavěla hráze mravní zkaženosti.

V jednom jejím životopise je jmenováno 12 ctností, které si pro boj se zlem zvolila za své společnice, a to víru, moudrost, zdrženlivost, trpělivost, velkodušnost, odvahu, prostotu, nevinnost, mírumilovnost, přísnost k sobě, mravní čistotu a pravdu. Je to i dobrý návod pro nás.

Vyobrazuje se se svíci v ruce, neboť ta je symbolem oběti, hoří a shoří ve službě druhým. K její svíci se pojí i legenda, podle které jí byla v ruce rozsvícena andělem. Svým vstáváním k modlitbě za hříšné město dává aktuální příklad.

www.catholica.cz
Jan Chlumský

Filotea:

O hrách zakázaných

Hry v kostky, v karty a podobné nejsou pouze nebezpečnými zábavami, ale samou svou podstatou špatné. V těchto hrách se vyhrává nikoli na základě rozumu, nýbrž na základě šťastné náhody, a ta velmi často přeje někomu, kdo by si pro svou obratnost ani píli nezasloužil nic; je to tedy urážka rozumu.

Těmto hrám se říká oddychové, jenomže nepřinášejí vůbec žádný oddech ale úporné zaměstnání. Je něco smutnějšího, pochumnějšího a zámudčivějšího než soustředěnost hráčů? Proto se při hře nesmí promluvit, zasmát se, zakašlat – jinak se hned rozčilují.

A konečně: ze hry je radost jen, když se vyhrává – a není to radost nespravedlivá, když je možné ji pocítit jen tehdy, když spoluhráč prohraje a je rozmrzlý?

Sv. František Saleský (kráceno)

ROZHOVOR

s biskupem Václavem Malým

V kolika letech Vás poprvé napadlo stát se knězem a v čem jste spatřoval především své poslání?

Myšlenka stát se knězem mne provázela od vstupu na střední školu. Dlouho zrála. Dával jsem přednost tomu, že vystuduji archeologii a budu se věnovat vykopávkám. Krátce před maturitou jsem se rozhodl pro cestu ke kněžství. Poslání? Podělit se o naději evangelia a pomáhat druhým získávat osobní vztah k Ježíši.

Když jste zhruba rok po kněžském svěcení a kaplanském působení v Plzni podepsal Chartu 77, uvědomil jste si v té chvíli, že byste mohl ztratit státní souhlas k výkonu kněžské služby, což se asi do dvou let po Vašem podpisu opravdu stalo?

Byl jsem si toho vědom. Bylo mi vytýkáno, že odkládám kněžství. Užil jsem si od některých souvěrců své. Ale pro mne to bylo zásadní rozhodnutí: netaktizovat, nevykupovat pastorační činnost kompromisy a mlčením k nepravostem tehdejšího režimu.

Doufal jste, že dojde v budoucnu k pádu vlády KSČ anebo jste žil s pocitem sdíleným většinou našich občanů, že se musíme s touto diktaturou smířit?

S diktaturou jsem se nikdy nesmířil. Nastavil jsem své síly tak, že jsem nepočítal v dohledné perspektivě mého života s pádem komunismu. Nedělal jsem si iluze ani jsem nesnil. Pád ko-

munismu byl pro mne příjemným překvapením.

Byl jste moderátorem manifestace na Letné dne 25. 11. 1989. Jak vypadala vaše příprava na sobotní moderování?

Vše bylo pouhou improvizací, ač to zní neuvěřitelně. Věděl jsem před vystoupením, kdo bude mluvit, ale uvedení dotyčné osoby záleželo na mně, co a jak řeknu. Sám se divím, že to celkem klaplo. Nebesa stála při mně. Dnes bych to nedokázal.

Co jste prožíval při společné modlitbě „Otče náš“?

Radost, že se lidé přidali, i když většina jen otevírala rty. Úžasné. Byl to risk, který vyšel.

Měla katolická církev po sametové revoluci vysoký společenský kredit? V čem, myslíte, udělala největší chyby v uplynulých desetiletích?

Měli jsme příliš veliká očekávání. Domnívali jsme se, že ideovou prázdnotu ve společnosti snadno zaplníme evangelijní nabídkou. Dosud jsme se nenaučili mluvit civilně o duchovních záležitostech. Víím, že je to obtížné. Stále nám dělá potíže vést pokojný vnitrocírkevní dialog ve svobodě. I v církvi přežívá nedobrý jev: nechávat si své skutečné názory pro sebe a ve společenství církve ze strachu mlčet. Naši souputníci mimo církev cítí naši svázanost a úzkoprsost. To není přitažli-

vé. Tím nechci podceňovat mnoho dobrého, co se podařilo na poli pastoračním, charitativním a vzdělávacím.

Dosud jsme se nenaučili mluvit civilně o duchovních záležitostech

Jaká je vaše vize katolické církve v ČR na dalších dvacet let dopředu?

Nejsem stoupencem kulturního katolicismu a masových akcí, i když dějiny a kulturu mám rád. Budoucnost vidím v trpělivém vytváření misijních center, která vyznačují do okolí radost a naději evangelia. V malých modlitebních skupinách a společenstvích vytvářet atmosféru důvěry a přijetí. Nebát se vstupovat do terénu lidí na okraji společnosti a též více do oblasti vzdělávací a výchovné.

www.christnet.cz

16.11.2014 (mírně kráceno)

KATEDRÁLA

není místem demonstrace

Ten, kdo zná spisy slavného religionisty Mircea Eliade, si jistě vzpomene na jeho úvahu o posvátném a profánním. Ale i každý z nás má ve svém nitru vědomí o tom, že jsou určité věci vydělené z běžného světa a že jsou jaksi i lidově řečeno „posvátné“. Prostě nepatří k všednímu provozu, přesahují člověka. Posvátné jako by bylo zároveň nedotknutelné. Bývaly časy, kdy i zloděj se zarazil před prostorem chrámu a nekradl tam. Eliade je přesvědčen, že s průmyslovou revolucí přichází určitá „desakralizace“ čili zeslabení vědomí posvátnosti. Přestává být posvátné nejen místo bohoslužeb, ale i život sám.

Pro nás ve střední Evropě je určitě nejlepším příkladem posvátného prostoru kostel. Víme, že byl natolik nedotknutelný, že se do něj nesmělo vstupovat se zbraní, dokonce poskytoval azyl, tedy útočiště těm, kteří prchali před světskou spravedlností. Ale abychom se nemýlili, takový člověk musel projevit pokání a jeho útočiště v kostele znamenalo, že na něm nelze vykonat akt okamžité pomsty, a že se vytváří prostor pro vyjednávání.

Všem, kdo dočetli až sem, děkuji za trpělivost, protože se konečně dostávám k jádru svého blogu. Nepovažuji chrám za místo politických demonstrací, násilného projevování názorů či exhibic těch, kteří jsou přesvědčeni, že musí být viděni. Chrám má sloužit bohoslužbě. Je to posvátný prostor, který náš běžný profánní prostor otevírá směrem vzhůru, k Bohu, k nebesům. Zajisté i v něm mohou zaznít přímluvy za mír, proti válce, proti útlaku. Ovšem jen jako součást bohoslužby. Proto jsem vždy považoval a považuji posvátný prostor kostela za nedotknutelný. Ten, kdo v něm chce demonstrovat své názory tancem před oltářem, vyvěšovat transparenty či zmocnit se slova k prosazení vlastních politických názorů je znesvětitel tohoto prostoru.

Žel, vědomí výlučnosti kostela se smazává. Pro mnohé je to jen jedna z dalších možností zviditelnění. Věřím však, že i díky našim modlitbám mohou takoví lidé prohlédnout a shledat, že se jim v kostele dostává klidu, harmonie, že se otevívá nová dimenze jejich života. Kostel totiž není, při vši účtě, ani kulturní dům ani parlament. Je to místo rozhovoru s Bohem, místo ticha, kde lze uprostřed hluku světa zaslechnout Jeho tichý hlas.

www.blog.aktualne.cz/blogy/dominik-duka.php/
16.12.2014

Rok 2014

100 let od začátku vypuknutí první světové války nám rok 2014 připomněl, jakou hodnotou je mír. Zároveň 25 let od listopadu 1989 nám znovuobjevil i druhou nevyhnutnou hodnotu pro spokojený život, a to svobodu. Bez míru a svobody by nevznikly ani tyto řádky. Je bláhové na to zapomínat, neděkovat, ale taky nehumánní nesolidarizovat se s pronásledovanými, či jinak trpícími v nesvobodě a válce a nemodlit se za ně.

V broumovské farnosti rok 2014 začal prvním lednovým víkendem tradiční Tříkrálovou sbírkou a průvodem, který už několik let v řadě je spoluorganizován s Městem Broumov. Poslední lednovou sobotu se pak uskutečnil již VI. farní ples v Martínkovicích.

Po roční odmlce se opět konala Velkopáteční křížová cesta v Křinicích.

Květen byl tradičně ve znamení Panny Marie. I proto jsme mnozí první sobotu opět putovali pěšky do Vambeřic, účastnili se májových pobožností na Hvězdě či v Malých Svatoňovicích. Opět jsme se zapojili do Noci kostelů. Novinkou byla „Bohoslužba pro a za motocyklisty“ v Otovicích. A pojednapadesáti letech zaznělo ve vížňovském kostele sv. Anny novomanželské ANO.

Červen jsme zahájili již druhou ekumenickou bohoslužbou v kostele Svatého ducha. K první svátosti smíření a svatému přijímání přistoupili Eliška Hrubá, Kristýnka Veselá a Robert Cvikýř. V rámci oslav 350-ti let vzniku Královéhradecké diecéze se konala v klášterním kostele pouť, během které slavil mši sv. u hrobu prvního královéhradeckého biskupa Matyáše Sobka pomocný biskup Mons. Josef Kajnek. Farní den se konal poprvé na statku u Teinerů v Křinicích a jak se jeví, ne naposled.

Začátkem prázdnin se už podruhé sjelo na 130 mladých z celé ČR do Martínkovic, aby z tamější školy jako ze své základny vyjžděli za prací v rámci akce Summerjob. Přelom prázdninových měsíců byl pak ve znamení Jakubsko-anenského víkendu v Ruprechticích a ve Vížňově. Rovněž proběhla i stále populárnější Křinicácká pouť. S tématem prázdnin není možné opomenout dětský tábor, který se konal již podruhé na Janovičkách.

Podzim jsme tradičně zahájili farním výletem tentokrát do pražského Břevnova. Svatomartinské setkání dětí v Martínkovicích mělo opět lepší choreografii. Nejenom v rámci liturgie nám své umění předvedl Sbor a orchestr pražského arcibiskupského gymnázia či VEKA. Listopadové dny roku 1989 jsme si připomněli spolu s emeritním pražským arcibiskupem kardinálem Mons. Miloslavem Vlkem a pomocným pražským biskupem Mons. Václavem Malým, který zároveň poželнал rekonstruované sv. Markétě v Šonově a restaurovaným varhanám v Božanově. Prosincové dárky sv. Mikuláše ve farním kostele sv. Petra a Pavla, ale i štědrodenní zpívání koledí dětí v broumovské nemocnici jsou projevem, že naše děti umí nejenom brát, ale i dávat.

V tomto školním roce navštěvuje výuku náboženství 22 dětí, přičemž již druhým rokem probíhá výuka také na ZŠ v Meziměstí. V uplynulém roce bylo pokřtěno 37 dětí a dospělých, svatbu uzavřelo 5 párů, svoji duši odevzdalo Stvořiteli 16 farníků. Mezi nimi i paní Anděla Buchtová, Marie Bohuňková, Václav Poláček, Vladimír Hons či Karol Mička.

Během četných bohoslužeb nás provázel pěvecký soubor Stěnavan. Velkému zájmu se i v roce 2014 těšil festival ZA POKLADY BROUMOVSKA a také další četné koncerty. Svě místo má i pravidelné setkávání v rámci projektu Net for God (Síť pro Boha).

V uplynulém roce začala putovat Evropou fotografická výstava známého slovenského fotografa Dana Veselského TEMPUS FUGIT, která si klade za cíl poukázat na neutěšený stav broumovské skupiny kostelů. Během roku navštívila 3x Německo (Augsburg, Mnichov, Rottenburg am Neckar), 3x Slovensko (Trenčín, Nitra, Banská Bystrica), Itálii (Serrazzano), Belgii (Brusel) a česká města Hlinsko, Hradec Králové, Chomutov, Nové Město nad Metují a Prahu. Výstava se koná za podpory Královéhradeckého kraje. Od dubna do října byla v Národním technickém muzeu instalována fotografická výstava Jana Zálíše ŽIVOT KOSTELŮ BROUMOVSKA.

Loňské pokračování opravy střechy děkanského kostela sv. Petra a Pavla stálo **970 000,- Kč** (485 000,- Kč Ministerstvo kultury ČR; 347 000,- Kč Město Broumov; 138 000,- Kč farnost). Pokračování opravy krovu a krytiny na kostele sv. Barbory v Otovicích **650 000,- Kč** (MK ČR 550 000,- Kč; Královéhradecký kraj 100 000,- Kč). Obnova kamenné podstřešní římsy kostela sv. Anny ve Vížňově **1 494 554,- Kč** (MK ČR). Dokončení rekonstrukce a opravy střešních konstrukcí a výplní otvorů kostela sv. Markéty v Šonově **1 849 688,- Kč** (1 599 688,- Kč evropská dotace, 250 000,- Kč farnost; celkové

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumovska financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumovska“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži
Bankovní účet:

20036-180703399/0800

Bankovní ústav:

Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumovska, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumovska.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

náklady za roky 2013 a 2014 jsou 3 484 722,- Kč, přičemž podíl farnosti je 250 000,- Kč). Pokračování na restaurování fresky na faře v Broumově **285 000,- Kč** (140 000,- Kč MK ČR, 100 000,- Kč KHK, 45 000,- Kč farnost). Dokončení restaurování varhan v Božanově **200 000,- Kč** (100 000,- Kč KHK, 100 000,- Kč farnost a sponzoři); celková částka za roky 2012 až 2014 je 775 000,- Kč). Započetí restaurování varhan v děkanském kostele sv. Petra a Pavla **400 000,- Kč** (200 000,- Kč KHK, 200 000,- Kč farnost a sponzoři). Celkové náklady budou činit 1 350 000,- Kč. Všechny opravy celkem: **5 849 242,- Kč**. Z dalších nákladů je potřeba zvlášť zmínit práce v administraci evropské dotace šonovského kostela ve výši 66 000,- Kč, poradenské služby ve věci záchrany broumovské skupiny kostelů ve výši 47 000,- Kč a dokončení administrace tzv. Norských fondů ve výši 20 000,- Kč. Tam jsme navzdory enormní snaze úspěšní nebyli. I díky finančnímu daru společnosti VEBA však zůstala projektová a prováděcí dokumentace z roku 2013 ve výši 747 000,- Kč, která bude použita k podání dalších žádostí, i množství rozvíjejících se kontaktů (univerzity apod). K poslednímu led-

nu 2014 skončila dlouholetá mise vikariátního technika ing. arch. Jana Slavíka, kterému tímto vyslovuji upřímné Pán Bůh požehnej za všechno, co udělal pro záchranu broumovských kostelů. Na jeho místo od 1. února nastoupil Bc. Pavel Šimek z Velkého Poříčí, který se úspěšně zapracoval v této nelehké pozici.

V neposlední řadě chci poděkovat všem, kdo pečují o naše kostely ať už jako kostelníci, varhaníci, či květináři. Dále všem, kdo jsou ochotni pomáhat během potřebného úklidu kostelů. Není možné opomenout ministranty, kterých máme aktuálně 17 a schůlu, která ráda uvítá další členy. Za pomoc při snahách o obnovu kostelů bych

rád jmenovitě poděkoval Ing. Jakubu Dědovi, Lic. Heleně Burešové, Bc. Pavlu Šimkovi, Mgr. Pavlu Machovi, Mgr. Miloši Buroňovi (oba NPÚ Josefov), Ing. Janu Joudalovi a Ing. Vladimíru Hrubému. Také starostkám a starostům broumovských měst a obcí. Zvláštní poděkování patří bývalému starostovi Města Broumov p. Milanu Kotrcovi a bývalé starostce Heřmánkovic Mgr. Ludmile Jansové. Rovněž rád děkuji panu kaplanovi P. Tomáši Reschlovi. A určitě nejen my dva se těšíme na pomoc v osobě výpomocného duchovního P. Františka Hofmana, který se během prosince už začal zabydlovat ve svém šonovském bytě.

P. Martin Lanži

Cestovní kancelář PALOMINO, Irena HENDRYCHOVÁ

V Rohu 725 / 12, 142 00 Praha 4

Tel./Fax: +420 244 404 239 Mob.: +420 728 361 728, +420 728 327 282

E-mail: palomino@volny.cz, <http://www.palomino.cz>

Číslo zájezdu 61503

SEVERNÍ ITÁLIE

POUTNÍ ZÁJEZD

Program:

- 1.den–odjezd z Prahy v odpoledních hodinách, noční jízda
- 2.den–**Sotto il Monte** – mše svatá, návštěva rodiště Svatého Jana XXIII
Miláno – katedrála sv. Ambrože - relikviář sv. Karla Boromejského, Baptisterium, katedrální muzeum, La Scala, Verdiho muzeum, S. Maria delle Grazie – Poslední večere od Leonarda da Vinci
- 3.den–**Caravaggio** – rodiště mistra Caravaggia, Svatyně Panny Marie
Bergamo – prohlídka historické části města
- 4.den–**Janov** – město nazývané pro své mramorové paláce La Superba, prohlídka historické části města, Dóm San Lorenzo s dómským pokladem, rodný dům Krištofa Kolomba, možnost návštěvy akvária – druhé největší v Evropě,
Arenzano – konvent bosých karmelitánů – Svatyně Pražského Jezulátka
- 5.den–**Cremona** – město proslavené houslařstvím, Dóm z období 12. Století, Baptisterium, Palazzo Comunale, vzácné exponáty cremonských houslařů
Sirmione – malebné městečko se scaligerským hradem a vyhlídkou na jezero Lago di Garda
- 6.den–**Verona** – bazilika San Zeno – nejdokonalejší stavba severní Itálie, Piazza delle Erbe, Santa Maria Antica – náhrobky Scaligerů, Juliin dům proslavený Shakespearovým dramatem Romeo a Julie, večer odjezd, noční jízda
- 7.den–příjezd do ČR v odpoledních hodinách

Termín 26.04. – 02.05.2015

Cena: 9.900,- Kč

Cena zahrnuje: dopravu luxusním autobusem, 4 x ubytování v hotelu ve 2-3 lůžkových pokojích včetně polopenze, kompletní pojištění, služby průvodce, zákonné pojištění CK proti úpadku

Cena nezahrnuje: 40 EUR /vstupy, turistické poplatky/

Koledy v nemocnici a setkání u Jesliček

I o Štědrém dnu Léta Páně 2014 zpívali děti nemocným v broumovské nemocnici koledy. Na Boží hod odpoledne pak proběhlo setkání dětí a rodičů u jesliček ve farním kostele sv. Petra a Pavla.

Návštěva sv. Mikuláše

Opět po roce nás navštívil sv. Mikuláš s doprovodem.

Výstava Tempus fugit v Bruselu

Druhá desítka výstav fotografií Dana Veselského - Tempus fugit - byla zahájena vernisáží v centru Evropské unie v Bruselu, v kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, a to ve středu 3. 12. Kromě místního p. faráře P. Jaroslava Hanzlíka, který se v daném kostele věnuje české a slovenské katolické diaspoře, se zahájení výstavy účastní i velvyslanec ČR v Belgii Jaroslav Kurfurst (druhý zleva), europoslanec Tomáš Zdechovský (druhý zprava) a zástupce Královéhradecké kraje v Bruselu René Příhoda (první zprava). Výstava, která už navštívila několik zemí (Německo, Itálie, Slovensko) a několik měst v České republice (např. Hradec Králové, Prahu), potrvá v Bruselu do 25. 1. 2015, kdy bude ukončena za přítomnosti pražského arcibiskupa kardinála Dominika Duky.

Zveme Vás na setkání
s promítáním filmu Net for God:

Zázrak jednoty už začal

Tématem tohoto filmu je jednotu křesťanů ve světle současných událostí. Otec Laurent Fabre informuje o pěti dobrých zprávách, které se týkají dialogu mezi našimi církvemi a o stále častějším přibližování se mezi křesťany různých vyznání po celém světě. Dále nám představuje čtyři etapy na cestě k jednotě, aby byla vyslyšena Kristova modlitba: "ať jsou všichni jedno, aby svět uvěřil".

BROUMOV - klášter (v Kreslíně)

úterý 20.ledna 2015 v 17.30 hod.

Délka filmu cca 30min. Po filmu možnost sdílení s modlitbou.

Mezinárodní ekumenická fraternita Net for God (Síť pro Boha) vznikla v roce 2000 z podnětu komunity Chemin Neuf, aby napomáhala jednotě křesťanů a pokoji ve světě. Je sítí modlitby, formace a evangelizace. Filmy Net for God jsou překládány do 22 jazyků a jsou promítány na setkáních ve více jak 60-ti zemích.

www.chemin-neuf.cz info:491423755
www.netforgod.tv

OBEC MARTÍNKOVICE

vás srdečně zve na

NOVOROČNÍ KONCERT

HANA MEDKOVÁ - SOPRÁN
VÁCLAV UHLÍŘ – VARHANY

Na programu zazní skladby

J. S. Bacha, G. F. Händela,

B. M. Černohorského, J. Haydna,

varhanní improvizace a světové koledy

Kostel sv. Jiří a Martina
v Martínkovicích

1.1. 2015 v 15. hod.

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

4. ledna

Otovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Ruprechtice	16:00 hod

11. ledna

Martínkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Vižňov	16:00 hod

18. ledna

Heřmánkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Šonov, kaple PM	16:00 hod

25. ledna

Božanov	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanství k.	07:15 hod
Pátek	děkanství k.	15:00 hod
Sobota	k. sv. Václava	17:00 hod

Svátost smíření 20 min před každou mší sv.

+ sobota 31. 01., P+P 09:00 – 10:30 hod (2 kněží).

Adorace: **středa, sv. Václav, 17:30 – 18:00 hod.**

NÁVRH ROZVRHU NÁBOŽENSTVÍ
V ŠK. R. 2014/2015

0. – 2. tř.: středa 14:45 – 15:45 hod,
fara Broumov (p. Helena Šikutová)

3. tř. (1. sv. přijímání):
středa 13:15 – 14:00,
ZŠ Meziměstí (P. Martin Lanži)

4. – 5. tř.: pátek 13:45 – 14:30 hod,
fara Broumov (P. Martin Lanži)

6. – 7. tř.: úterý 13:45 – 14:30 hod,
fara Broumov (P. Martin Lanži)

* V případě přihlášení nových žáků se,
prosím, obraťte na duchovního správce

Zveme Vás na...

7. Farní ples,

který se bude konat v sobotu 14. února 2015
v Kulturním domě v Martínkovicích.

K tanci a zábavě zahraje kapela Mamut,
vstup ve společenském oblečení.

Začátek ve 20:00.

Vstupné 50 Kč.

Výtěžek bude využit na opravy broumovských kostelů!

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: farnost@broumovsko.cz, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.